

Næstformand Mona Striibs tale

1. maj 2012

Lad mig starte med at ønske jer en god 1. maj.

Vanter og halstørklæde er gemt væk og foråret har langt om længe bidt sig fast. Naturen har indtaget sin flotte grønne forårsfrakke og vi kan glæde os til varme dage og lange lyse aftener.

Vi burde også kunne glæde os over, at være i gang med at genoprette Danmark, til igen at være et land, hvor ulighed bekæmpes. Et land hvor mistillid og kontrol erstattes af positiv motivation, hvor fælles velfærd for alle sættes højere end velstand for de få. Et land hvor vores børn og unge kan regne med, at der ER plads ved samfundets bord.

Et land der giver ældre mulighed for en værdig alderdom, et land der hjælper og støtter når der er behov.

Da socialdemokraterne vandt valget sammen med SF og enhedslisten troede jeg fuldt og fast på, at vi nu kunne se frem til at blive mødt med evne og vilje til, bid for bid at genopbygge et stærkt velfærdssamfund.

Valgsejren var i hus Ja, men regeringsmagten blev tabt. De radikales aftryk blev mere end bare kraftigt i regeringsgrundlaget og i de politiske udspil, der allerede har set dagens lys, er der ikke ligefrem forårsfarver at finde.

Jeg anerkender, at banen er svær at erobre. Finanskrisen udviklede sig til en verdensomspændende økonomisk krise, og Danmark er ikke gået ram forbi. Der skal også tælles til 90 mandater i folketinget, så S og SF er stækket. Men positive intentioner er bare ikke nok.

En regering i nye farver, der fortsætter med præcis samme økonomiske politik som den tidligere regering, er godt nok en svær kamel at sluge. Og jeg synes ikke, vi skal acceptere at sætte tænderne i den.

I FOA tror vi på at der skal investeres i fremskridt...vi tror på, at vi skal arbejde os ud af krisen. Sparevejen og forringelser i den offentlige velfærd har gennem de sidste 2 år forværret situationen i en alvorlig økonomisk krisetid.

I søndags forsøgte den borgerlige tænketank Cepos sammen med dansk arbejdsgiverforening igen at i talesætte at vi nærmest forgylder kontanthjælpsmodtagerne så det slet ikke kan betale sig at arbejde.

Men ved i hvad....Antallet af fattige børn i Danmark er steget med 51 procent fra 2002 til 2009. Og det er ikke blevet stort bedre siden. 65.000 børn der lever under EU's fattigdomsgrænse.

Arbejdsløsheden for de 15-29-årige er mere end fordoblet under krisen og ligger i dag på næsten 12 procent.

9500 unge står i dag uden praktikplads. På FOAs område blev der afvist 8000 unge på social og sundhedsuddannelserne.

I marts var der 164.200 ledige, hvilket svarer til 6,2 procent af arbejdsstyrken. Oven i det skal der lægges 100.000 kontanthjælpsmodtagere der ikke er arbejdsmarkedsparate.

At påstå at så mange ikke kommer i arbejde fordi det ikke kan betale sig er arrogant, hånligt og stærkt manipulerende med sandheden.

Når vi samtidig kan se at det stadig kan lykkes for direktører og chefer at score kassen på høje lønninger og fratrædelsesordninger mens de med skinger stemme råber, at alle må være med til at spænde livremmen ind. Så er det nok

Den indre svinehund har det med at sparke nedad når krisen kradser og det er for mig at se noget så uklædeligt, usmageligt og urimeligt.

Hos FOA's medlemmer er livremmen spændt ind. Der er taget et nøk hvert eneste år siden den tidligere regering indførte skattestop og siden nulvækst.

Det klinger hult hos os når der opfordres til at en kommende trepartsforhandling skal finde muligheder for at arbejde mere. Jamen for pokker...det er ganske let...FOAs medlemmer er sparet ned i tid...i forvejen er de fleste deltidsansatte og kan ikke få fuldtid.

Der er sparet 36.000 stillinger væk fra efteråret i 2009 til nu. De offentligt ansatte har leveret 57 millioner arbejdstimer til sparekniven.

Så vi stiller gerne op. FOA's medlemmer vil gerne ha' timerne tilbage. Der er masser at give af før det kan komme på tale at snakke om frokostpauser, helligdage og fjernelse af ferieuge. Der ER behov for en aftale. Der er behov for at få gang i uddannelse og efteruddannelse. Der er behov for at fjerne unødigt kontrol og bureaukrati i den offentlige sektor. Der er behov for at ændre på arbejdsmarkedspolitikken. Der er behov for at sikre, at vores ledige kolleger ikke falder ud over kanten og der er behov for at genindføre en rimelig genoptjeningsret. Vi er klar.

Jeg kan ikke lade være med at sende det Norske folk en tanke. Det er snart et år siden at 69 unge blev brutalt myrdet på Utøya. Retssagen kører i disse dage og det må være ganske forfærdeligt for de pårørende, at lytte til en gal masseorders forklaringer. Med fællesskabets store styrke demonstrerer det norske folk, flot og vedholdende, at de tror på demokrati, at de lever for en verden hvor alle har en plads, at de nægter at anerkende afstumpethed, had og fanatisme... 40.000 nordmænd var på gaden i sidste uge for at synge den sang som Breivik hader. Barn av regnbuen. Det var stærkt og flot. Det var en markant demonstration af et folkeligt sammenhold der VIL en verden, hvor vi lever fredeligt sammen og passer på hinanden. Tragedien i Norge må mane til eftertanke og påminde os om at racisme ikke må få så meget som en millimeter plads i vores samfund.

En stor del af danskerne mener at "Dagene hvor fagbevægelsen havde magt nok til at presse politikerne er ovre". Det viser en meningsmåling, som Megafon har lavet for TV 2 og Politiken. 49 procent af de adspurgte erklærer sig helt enige eller delvist enige i, at "fagbevægelsen har udspillet sin rolle som en væsentlig politisk aktør".

De tager fuldstændig fejl...det er nu at vi skal vise styrken ved at stå sammen, styrken ved at organisere i fællesskaber, styrken ved kollektivt at indgå aftaler og ikke mindst at værne om dem.

Så jeg vil slutte med en opfordring til at vi sammen sørger for at alle er organiseret i en rigtig fagforening, så vi sammen kan stille krav om et anstændigt samfund. Lad os vise verden at vi vil et retfærdigt Danmark og lad os så hjælpe regeringen på en bedre kurs. Lad dem høre arbejdernes røst fra alle hjørner i landet.

Vi kan når vi står sammen, vi kan når vi vil.

God 1. maj